

Catherine Bybee

Een goed bewaard geheim

‘Op één been kun je niet staan.’ Mike slurpte zijn tequila naar binnen en goot zijn bier erachteraan. ‘Deze is voor mijn andere. Nu jij.’

Jack leunde naar achter toen Mike Dean aanspoorde nog een kopstoot te nemen.

Dean, de vrijgezel van dit weekend, was al behoorlijk ver heen, maar hij bleef toch drinken. ‘H-hoe laat is het?’ vroeg hij.

‘Dat mag jij niet vragen voor het zondag is,’ herinnerde Tom hem.

‘Is het nog geen zondag?’ Deans starende blik volgde een serveerster die een flinterdun minirokje droeg.

Jack, Tom en Mike schoten in de lach.

‘Verdomme, Moore, we moeten misschien wel een week in jouw fraaie optrekje blijven voordat we deze bruidegom ontdaan hebben van de vrijgezel in hem.’

De vrienden van Jack Morrison noemden hem altijd Moore: meer geld, meer vrouwen en meer tijd om precies te doen wat hij maar wilde, dankzij het vermogen van zijn familie. Zijn vrienden rond de tafel kenden hem al vanaf de middelbare school. Als ze eens een weekje, een maand of hoe lang dan ook in een Morrison Hotel & Casino wilden verblijven, zorgde Jack dat het voor elkaar kwam. Ze hadden allemaal een leidinggevende positie of een eigen bedrijf, waardoor het bijna onmogelijk was om langere tijd bij elkaar te komen. Ze moesten het doen met dit vrijgezellenfeestje van een paar dagen.

Jack had erop gestaan dat ze met de auto door en niet met het vliegtuig over de Californische woestijn waren gegaan. Nu Dean ertussenuit kneep en in het huwelijksbootje stapte, zouden ze deze unieke mogelijkheid niet meer hebben. Dean was de eerste van hun vieren die ging trouwen, waardoor deze trip voor hen de laatste was als vrijgezellen. De laatste keer dat geen

van hen zich moest haasten om naar huis te gaan, naar vrouw en kinderen. De laatste keer dat ze allemaal strontlazarus konden worden en dat niet hoefden uit te leggen aan een vrouw. Nog één keer feest, compleet met Vegas en een te gekke autorit... kon het nog beter? Zodra Dean 'ja' zou zeggen, veranderde alles. Diep vanbinnen wist Jack dit... was hij er klaar voor. Het leven bestond uit een aantal hoofdstukken en dit hoofdstuk zou in stijl eindigen – als hij er iets over te zeggen had dan.

'O, man, is dat Heather?' Tom stootte Jacks arm aan en knikte in de richting van het casino.

Jack volgde Toms starende blik tot die landde op het achterwerk van een vrouw die hij maar al te goed kende. Ze had haar platinablonde haar hoog opgestoken, haar schouders waren bloot op de spaghettibandjes van haar nauwsluitende jurk na die de vorm van haar dankzij plastische chirurgie geaccentueerde lichaam omknelde. Precies op het moment waarop Jack dacht dat hij zich kon wegdraaien zonder opgemerkt te worden, wierp ze een blik over haar schouder en schonk hem een geforceerde glimlach.

'Nou ja, verdomme, hoe kan zij weten dat we hier zijn?' Als er één vrouw was die Jack nooit meer wenste te zien, dan was het waarschijnlijk Heather. Terwijl ze heupwiegend naar hem toe kwam, wist Jack dat die wens niet uit zou komen.

'Ze heeft waarschijnlijk in het roddelcircuit gehoord over Deans vrijgezellenfeest. En dit hotel is van jou, dus waar anders zou dat feestje zijn?' merkte Tom op.

'Jack, schatje, wat een verrassing om jou hier te zien!' Heathers lieve toontje was duidelijk aangeleerd uit praktische overwegingen, en niet oprecht.

Aangezien het onmogelijk was haar te ontwijken, stond Jack op toen ze dichterbij kwam. Ze boog zich naar hem toe en kuste hem op zijn wang. Hij week snel naar achteren en gebaarde naar zijn vrienden. 'Je kent Tom, Mike en Dean nog?'

'Natuurlijk.' Ze schonk hun snel een nepglimlach, kneep haar ogen even samen toen ze Dean aankeek, en richtte zich toen weer op Jack.

‘Wat heb je in Vegas te zoeken?’ vroeg Jack, alsof hij dat niet wist.

‘Je hebt me verteld dat dit een van jullie betere hotels is. Ik dacht dat het tijd was om er eens een tijdje te logeren.’

‘De casino’s zijn van mijn vader, Heather, niet van mij.’ Heather zag alleen maar geld. Kon niet schelen waar het vandaan kwam, zolang ze er maar over kon beschikken.

Ze wapperde met een hand door de lucht. ‘Je zoekt weer eens spijkers in een hooiberg, Jack.’

‘Op laagwater. Spijkers op laagwater.’

Ze legde haar hand op zijn arm en kneep erin. ‘Je weet dat ik er de pest aan heb om verbeterd te worden,’ bracht ze hem in herinnering.

Je weet dat ik er de pest aan heb dat je altijd opduikt op plekken waarvan ik dat niet wil. En dat was toen ze nog aan het daten waren. Jack was er halverwege de zomer mee gekapt.

Het was inmiddels november.

Ze boog zich naar hem toe en fluisterde in zijn oor. ‘Kan ik je even alleen spreken?’

Hij maakte zijn das een beetje losser en zette zijn cowboyhoed goed op zijn hoofd. ‘We zitten midden in een vrijgezellenfeest, Heather.’

‘Het duurt maar even, schatje.’

De boer-met-kiespijnlach deed hem zeer. Hij dwong zichzelf zijn kaak te ontspannen na haar stroperige, lieflijke woordjes. Hij herinnerde zich de dag waarop hij een einde maakte aan hun korte affaire. Ze waren op een fundraisefeest op de club in Houston en Jack kreeg in de gaten dat een prachtige brunette aan de andere kant van de ruimte naar hem keek. Heather was tegen hem uitgevaren met haar hijgende stem: ‘Jack, schatje, probeer je blik op mij gericht te houden als we samen zijn. Het kan me niet schelen wat je doet of met wie je gaat scharrelen als we eenmaal getrouwd zijn, maar om je zo doorzichtig te gedragen als we naast elkaar staan is gewoon onbehouwen, vind je ook niet, schatje?’

Hij had geen flauw idee hoe Heather op de gedachte was gekomen dat ze ooit mevrouw Morrison zou zijn, maar op dat

moment had hij zich gerealiseerd hoe nep het liefje aan zijn arm was. Op een bepaalde manier had hij met haar te doen.

‘En?’ Heather trok hem weer in het heden met haar vraag.

Jack wist precies hoe hij van haar af kon komen, en voor-
goed.

Hij keek naar Tom. ‘Over tien minuten buiten?’

Tom grijnsde. ‘We lopen wel even rond met deze gast, kan ie weer een beetje nuchter worden.’

Mike hielp Dean overeind terwijl Jack Heather in de richting van de deur dirigeerde.

Met z’n tweeën wrongen ze zich tussen de mensen door die rondgingen bij de fruitautomaten. Iemand aan een van de crapstafels gaf een schreeuw en de menigte om hem heen juichte. Een oudere vrouw leunde achterover in haar stoel toen Heather voorbijliep en raakte haar lichtjes aan. Heather gaf haar een norse blik en mompelde iets lelijks tussen haar tanden door.

‘Pardon, mevrouw.’

Heather stak haar kin nog iets meer omhoog, zei niets en liep weg.

De oudere vrouw leek oprecht spijt te hebben, maar wist niets te zeggen.

Beschaamd nam Jack Heather bij de arm en leidde haar naar buiten in het heldere licht dicht bij de valetservice van het hotel. De hotelmedewerker daar kreeg hem in de gaten en was in één klap bij de les. Voor hij een voet kon verzetten, wuifde Jack hem weg.

‘En wat kom je hier nu echt doen, Heather?’

Ze draaide haar hoofd opzij en toverde een glimlach tevoorschijn. ‘Ik vind het vreselijk hoe het de laatste tijd tussen ons is, Jack. Ik mis je.’

Jack bleef staan terwijl Heather nog doorliep. ‘Er is geen ons meer. Ik dacht dat ik duidelijk was geweest.’

Heather kwam naar hem toe. ‘Ik heb je een tijdje pauze gegeven. Nu wil ik dat de pauze voorbij is.’ Ze streelde met haar hand over zijn borst.

Hij hield haar tegen door haar vuist vast te houden.

‘Ik heb niet om een pauze gevraagd. Ik heb gezegd dat het over is. We willen allebei andere dingen.’ Hij wilde geen jacht-trofee als vrouw, en dat was het enige wat Heather te bieden had.

De hoeken van haar lippen krulden omlaag. ‘We kennen dezelfde mensen, we komen in dezelfde kringen. We zijn perfect voor elkaar.’

‘Nee, dat zijn we niet. Ik wil een vrouw aan mijn zij die mij niet alleen wil voor mijn geld. We weten allebei dat jij die vrouw niet bent.’ Jacks oog viel op de met diamanten ingelegde armband om haar pols. Ze hadden nog een relatie ten tijde van haar laatste verjaardag en Jack had haar de armband gegeven. Hij had nu spijt van zijn geschenk.

Heathers gefakete pruillip verdween en een vonk van woede lichtte op in haar ogen. ‘Iedere vrouw die met jou gaat, doet dat voor het geld, Jack. Toevallig ben ik daar eerlijk over.’

Haar woorden staken, waarschijnlijk omdat er iets van waarheid in zat. Het was lastig om geen oog te hebben voor de miljarden van zijn vader en de miljoenen van Jack zelf. Maar toch, de blondine voor hem had zo-even duidelijk gemaakt dat ze helemaal niets om hem gaf. En dat was voor hem de limit.

Hij zwaaide naar de medewerker van de valetservice, die snel aan kwam rennen.

‘Ja, meneer Morrison?’

‘Kun je mijn auto voorrijden?’

De hotelmedewerker keek naar Heather, toen weer naar Jack. ‘Een auto van het hotel, meneer?’

‘Nee, mijn eigen wagen, waarin ik gekomen ben.’

‘Ja, meneer. Komt voor elkaar, meneer.’

Heather lachte naar hem, waarschijnlijk met de gedachte dat ze iets gewonnen had.

‘Kan mijn chauffeur jou ergens naartoe brengen?’ vroeg Jack. ‘Of heb je hier een kamer?’

‘Ik heb een suite in het Bellagio, maar ik vind het prima om te verkassen.’ Opnieuw krulde een ziekmakend lachje haar lippen.

Jacks vrienden kwamen het casino uit via de enorme glazen entree.

‘Het Bellagio is uitstekend voor jou. Ik stel voor dat je van je tijd daar geniet.’

Haar masker vervloog en woede trok haar kaken strak. ‘Op een dag heb je hier spijt van, Jack. Je zult met een of andere vrouw trouwen van wie je denkt dat ze van je houdt en uiteindelijk zit je met een gebroken hart omdat ze jouw trustfonds wil.’

In een ooghoek zag hij zijn auto aankomen. Hij liep naar de dubbele cabine van de pick-up, al lang over de houdbaarheidsdatum heen en smerig van de lange rit, en opende de deur.

‘Wat is dat?’ blafte ze geschrokken en ze stapte naar achteren alsof de pick-up een slang was die toe wilde slaan.

Eindelijk kwam er een echte lach op Jacks gezicht. De aanblik van absolute afschuw op Heathers gezicht maakte haar irritante aanwezigheid meer dan goed. ‘Dat is jouw ritje naar het Bellagio.’

‘Ik ga dat ding niet in. Wat heb je gedaan, ermee door heel Texas gereden of zo?’

In feite had hij hem naar Californië laten overbrengen voor zijn nieuwste zakelijke onderneming, en toen hadden hij en de jongens besloten om ermee naar Vegas te rijden. ‘Zoiets ja. Kom op, instappen.’

‘Dat doe ik mooi niet.’

‘Wat je wilt.’ Jack deed de deur helemaal open en wenkte zijn vrienden dichterbij. ‘Kom op, jongens, we moeten een vrijezel uitzwaaien.’ Jack wendde zich tot de jongen die de pick-up voor had gereden. ‘Wat is je naam, maat?’

‘Russell, meneer. Ik ben nieuw hier.’ De jongen was misschien vierentwintig.

‘Je weet de weg wel in Vegas, toch?’

‘Ik woon hier al m’n hele leven.’

Jack klopte hem op zijn rug, terwijl Mike Dean op de achterbank hielp. Tom klom daarna de pick-up in. ‘Weet je, Russell, mijn vrienden en ik hebben vanavond een chauffeur no-

dig. We hebben nog heel wat borrels voor de boeg en we kunnen wel iemand gebruiken die nuchter is. Wat denk je?’

‘Ik ben aan het werk.’

‘En ik betaal je daarvoor.’ Jack wenkte het hoofd van de valetservice naar zich toe. ‘Carrington, toch?’ vroeg hij aan de oudere hotelmedewerker.

‘Ja, meneer.’

‘Carrington, Russell gaat ons een paar uurtjes helpen. Ik hoop dat dat in orde is?’

‘Natuurlijk, meneer Morrison. Wat u maar wilt.’

Jack knipoogde naar de man en draaide zich om naar de pick-up. Toen hij met zijn voet in de cabine stapte, schreeuwde Heather luidkeels.

‘En ik dan?’

Jack gunde haar een blik. ‘Ik heb aangeboden dat je mee kan rijden, liefje. Misschien is een Vegas-taxi meer iets voor jou. Carrington, zou jij een taxi kunnen regelen voor miss Heather?’

Carrington keek een paar keer heen en weer tussen Jack en Heather, stak toen een hand in de lucht en gebaarde naar een van de vele taxi’s die klaarstonden om hotelgasten naar hun volgende bestemming te brengen.

Heather stak haar handen in de lucht. ‘Jack!’ gilde ze toen hij het portier sloot.

Hij tilde zijn hoed even op bij wijze van afscheid terwijl Russell in de eerste versnelling schakelde.

‘Jack Morrison!’

Jack kon het geschreeuw nog horen terwijl ze wegreden.

‘Mijn god, dat is een woesteling,’ zei Tom en hij keek over zijn schouder. ‘Geen idee wat je ooit in haar hebt gezien.’

‘Ze was een vergissing.’ En een hele grote. Jack was dankbaar dat zijn hart er nooit bij betrokken was geraakt.

‘Jack Morrison? Hé, je bent toch niet toevallig familie van Gaylord Morrison, de eigenaar van het hotel?’ vroeg Russell toen hij de weg opreed.

Dean, Mike en Tom begonnen te lachen.

‘Heb ik iets grappigs gezegd?’

Jack maakte zijn gordel vast en leunde achterover. ‘Dat zou mijn vader weleens kunnen zijn.’

‘Te laat... te laat... o, geweldig, we worden afgesloten.’ Jessica Mann legde de gemarkeerde waterrekening met een grom boven op de stapel. Ze keek de kleine personeelsruimte rond van het 24/7-restaurant waar ze werkte, en die zag er net zo somber uit als haar toekomst. Ze moest echt iets veranderen in haar leven, en snel.

Leanne, de andere serveerster in de nachtploeg die samen met haar werkte, stak haar hoofd om de deur en zei: ‘Jouw beurt. Een groepje van vier is net aan tafel twaalf gaan zitten.’

Jessie keek op haar horloge en zag dat het twintig over twee ’s nachts was. Binnen afzienbare tijd zou de horde kroeglopers binnenstrompelen voor zwarte koffie en een plek om wat nuchterder te worden voor ze naar huis gingen. Je kon de klok er gelijk op zetten: zondag was het ergst. De echte idioten dachten waarachtig dat ze een bak koffie konden pakken en dan toch nog op tijd op hun werk konden komen. Nadat ze de rekeningen in haar tas had gestopt, stapte Jessie de personeelsruimte uit, liep door de kleine gang tussen de keukens en het buffet naar tafel twaalf. Met een beetje mazzel was een van de vier nuchter genoeg om haar een fooi te geven voor ze vertrokken.

Vrolijk gelach drong haar oren binnen voordat ze de hoek om kon gaan om haar gasten te begroeten.

Twee gezichten bestudeerden de opengeslagen menukaarten, de andere twee vingen haar blik op terwijl ze naderde.

‘Wauw, hé, schatje. Ben jij onze serveerster vannacht?’ vroeg een donkerblonde gast die achter in de nis zat. Door zijn vraag lieten de andere mannen aan tafel hun menukaart zakken om naar haar te kijken.

Een snelle schatting leerde Jessie dat de ongelikte beren aan tafel absoluut een avondje flink gedronken hadden. Misschien al wel een paar avonden, gelet op hun stoppelbaard.

De donkerblonde gast lachte zijn tanden bloot als een klein jochie. De man links van hem porde hem in zijn zij. ‘Let maar

niet op Dean. Hij is al drie dagen niet nuchter meer geweest.'

'Dat moet jij nodig zeggen, Mikey.' Dit zei een robuuste man met een baseballpet en stoppels van minimaal twee dagen op zijn kin.

'Jack is de enige die nog een beetje nuchter is,' zei Mikey.

Ja, absoluut een groep feestbeesten.

Degene die ze Jack noemden, nam de tijd om zijn menukaart neer te leggen voordat hij aandacht voor Jessie had. Zijn donkerbruine haar met daarop de cowboyhoed golfde zodra hij zijn hoofd bewoog. De rustige, indringende blik van de meest ongewone grijze ogen die Jessie ooit had gezien, bleef op haar rusten. Die rokerige ogen namen de tijd terwijl zijn blik over haar haar en haar gezicht gleed. Na haar helemaal bekeken te hebben, keek hij haar weer in de ogen en hield haar blik vast. Alsof hij er een bepaald effect mee wilde sorteren, liet Jack langzaam een heerlijke glimlach, compleet met kuiltjes in zijn wang, op zijn gezicht verschijnen. Een glimlach alleen bestemd voor haar.

Bij zulke glimlachen moest een waarschuwing verplicht zijn!

Zijn onwankelbare aandacht veroorzaakte een steek in haar buik en bezorgde haar kippenvel op haar blote armen. Ze slikte en haar huid tintelde alsof hij haar streelde.

Jessie knipperde een paar keer met haar ogen, verbrak het oogcontact en vroeg: 'Wat dachten jullie van koffie?'

'Dat zou lekker zijn,' antwoordde Jack met een accent dat paste bij zijn cowboyhoed.

Het Texaanse accent voelde aan als een warme, donzige deken. Inwoners van zuid-Californië hadden helemaal geen hoorbaar accent, dus wanneer ze er een hoorde, dan onthield ze dat.

Ze draaide zich een halve slag, schoof haar schrijfblokje in haar schort en liep naar de koffiepote.

'Naar haar wil je wel even kijken, toch?' zei een van de feestbeesten.

Jessie wist dat ze niet lelijk was, maar ze zag toch niet zoveel als ze in de spiegel keek. Haar lichtbruine haar was onder aan haar nek in een knot gedraaid; onder haar saaie hazelnoot-

bruine ogen waren wallen te zien die duiden op een gebrek aan slaap, en het was moeilijk om dik te zijn aangezien al haar geld naar rekeningen en de zorg van haar zoon Danny ging.

De vier mannen – nee, jongens is beter – aan tafel twaalf hadden waarschijnlijk nauwelijks een respectabele verantwoordelijkheid waarvoor ze het geld bij elkaar moesten schrapen. Ze droegen allemaal jeans en T-shirts, en twee van hen stonken naar bier.

Studentjes die nooit volwassen werden. Jemig, misschien zaten ze nog wel op school. Jessie gokte dat hun leeftijden min of meer gelijk zouden zijn, rond een jaar of achtentwintig.

Ze ging terug naar de tafel, zette mokken neer en vulde die. ‘Dank je... Jessica,’ zei Jack met z’n mysterieuze grijze ogen na een snelle blik op haar naambordje.

‘Jessie, eigenlijk. Waar komen jullie precies vandaan?’ vroeg ze in een poging een praatje op gang te brengen.

‘Weekendje Vegas,’ zei de jongen die Mikey heette.

Dat had ze zelf wel kunnen bedenken.

‘Onze maat Dean stapt over een paar weken in het huwelijksbootje, dus besloten we om hem in stijl uit te zwaaien.’

‘Vegas kan gevaarlijk zijn als je een vrijgezellenfeest houdt,’ zei ze.

‘Zie je wel, wat had ik gezegd?’ zei de man die naast Jack zat. ‘Maar luistert er iemand naar Tom? Nee hoor. Je denkt dat alles fantastisch is gegaan en voor je het weet zie je jezelf in je blote reet dansen op YouTube, met een griet die je je niet eens herinnert.’

‘Ik heb toch niet naakt met een griet staan dansen... toch?’ Dean wreef zich met een hand in zijn nek en fronste zijn voorhoofd.

Jack schonk zijn vriend een vette grijns. ‘Je was behoorlijk ver heen.’

‘Toch herinner ik me geen enkel naakt danspartijtje...’

‘O man, *chill*,’ zei Mikey tegen hem. ‘Niemand maakte een opname toen je in je blootje danste.’

Jessie glimlachte. Die jongens maakten het hun vriend niet makkelijk, en het was grappig om naar te kijken. Aan het ge-

zicht van Dean was te zien dat hij er niet helemaal zeker van was of hij nou wel of niet naakt had gedanst.

‘Weten jullie al wat jullie willen of willen jullie nog wat tijd om te kiezen?’ vroeg Jessie.

‘Ik weet wat ik wil,’ zei Tom en hij legde de menukaart op tafel. De andere drie wilden hetzelfde. Na alles genoteerd te hebben vertrok Jessie.

Leanne glimlachte op haar typische manier toen Jessie de bestelling doorgaf aan de kok. ‘Zo te zien een lekker stelletje. Vier keer leuk,’ zuchtte ze lachend.

‘Twee ervan hebben ook een accent.’

‘Nou zeg, je checkt al of er iets tussen zit...’

‘Ik check helemaal niemand. Het laatste wat ik wil is weer zo’n playboy die mijn leven overhoopgooit.’

Jessie draaide zich om en schonk de mok van een van haar nachtelijke klanten aan de bar nog eens vol. ‘Hoe smaken de pannenkoeken, meneer Richman?’

‘Goed, echt goed,’ antwoordde hij.

Toen Jessie zich weer naar Leanne omdraaide, ging de andere serveerster verder met praten. ‘Wie zegt dat het een stel playboys is?’

‘Corpsballen die nooit volwassen worden, zeer waarschijnlijk.’

‘Playboys, corpsballen, wat dan ook. Een van hen kan de rijke jongen uit je dromen zijn.’

Jessie trok een van haar wenkbrauwen omhoog. ‘Ja hoor.’ Ze greep Leannes hand en trok haar mee naar een raam waardoorheen ze de parkeerplaats konden overzien. ‘Kijk even, meid. Zie je ergens een waanzinnig dure auto staan?’ In feite waren de enige auto’s daar die van het personeel en van meneer Richman. En dan nog die pick-up die een jaar of twintig terug nieuw was geweest. Die zag er wel passend uit voor die cowboys aan tafel twaalf.

‘Dat wil niets zeggen.’ Leanne trok zich los en fronste haar wenkbrauwen. ‘Bovendien betekent daten ook gratis eten en naar de bios. Daar is niets mis mee.’

‘In mijn wereld betekenen uit eten en naar de film gaan de

McDonald's en *SpongeBob* op tv. Daten en Danny gaan niet samen.'

'Je zus past vast wel op hem.'

'Ja, maar waarom zou ik mijn tijd verspillen aan iemand die droomt van de toekomst in plaats van die nu te leven? Je weet dat mijn moeder niet de slimste is, maar zij heeft me ooit verteld dat het net zo makkelijk is om verliefd te worden op een rijke man als op een arme gast.'

'Dus?'

'Dat wil zeggen: date niet met arme kerels.'

Aan de andere kant van het restaurant zat Jack met z'n grijze ogen en cowboyhoed over zijn mok heen naar haar te kijken. Zodra hij haar blik gevangen had, vertoonden zijn lippen een grijns, compleet met kuiltjes. Toen, op een niet-provocerende manier, knipoogde hij.

'O jee.' Jessie keek omlaag en probeerde de flirtende, studentikoze playboy en de manier waarop zijn aandacht haar van slag bracht, te negeren.

'Meneer Cowboy is sexy,' zei Leanne giechelend.

'Ik wed dat meneer Cowboy een van z'n vrienden voor de rekening laat opdraaien.'

'Hé, kom op, zo slecht kan hij toch niet zijn?'

'Hij is aan het flirten met een serveerster van Denny's, Leanne. Veel ambitie zal hij wel niet hebben.'

'Je wordt gedist, man!' Mike lachte, kneep Jack in zijn arm. 'Het lijkt er niet op dat die serveerster je ook maar een beetje mag.'

'Komt misschien door hoe je gekleed bent, Moore.'

'Er is niets mis met hoe ik gekleed ben.' In feite vond hij het prettig dat Jessie, de sexy serveerster met dat godsgruwelijke bruine schort, geen idee had wie hij was. Jack bleef zo veel mogelijk buiten de spotlights. Hier in Californië herkenden de mensen hem niet. In Houston was dat een heel ander verhaal. De gedachte om de serveerster te charmeren zonder met zijn portefeuille te zwaaien voelde goed, zeker na zijn recente, onverwachte ontmoeting met Heather.